

дено животно, когато ненадѣйно се намѣри въ рж-цѣтѣ ми. Като легнахъ пакъ, друга една змия легнаше подъ мене. И нея убихъ. Слѣдъ нея излезе третя, послѣ друга, всичко 7 змии се изгѣтриха отъ тамъ, къдѣто имало дупка.

Вечеръта, слѣдъ захождане на слънцето, напустнахме това мѣсто и отидохме по-нагорѣ, около единъ километъръ навѣтрѣ въ канаритѣ, на една козарска колиба, въ която заварихме мжжъ, жена и едно 14—15 год. момче. Питахме ги за тракийскитѣ възстания, обаче тѣ нищо не знаяха. Гладъ бѣше ни натиснало пакъ. Помолихме човѣка да ни прѣдружи до селото. Когато го приближихме, останахме къмъ края, а той отиде въ селото, отъ къдѣто ни донесе хлѣбъ. Слѣдъ това, показа ни къдѣ можеше да се минава прѣзъ рѣката. Прѣгазихме я и се опжтихме за гр. Орхание. Пжтувахме до полунощъ, слѣдъ което заваля силенъ дъждъ, който ни принуди да се оттеглимъ въ гората и да прѣкарахме нощъта.

На утрината слѣдъ пладне — 24 май, тръгнахме по пжтя, като приближихме единъ гористъ върхъ, къдѣто пасѣха коне, при надзора на единъ човѣкъ. Като ни виде още отъ далечъ, уплаши се отъ насъ, захвърли кривака си на една страна хвана дъното на гашитѣ си и хукна съ сила къмъ Орхание. Това ни накара да изменимъ посоката си. Бѣхме възъ друга страна, на десетина километра далечъ отъ града. Отъ тамъ се виждаха шатритѣ на турския аскеръ, разположени около Орхание въ полето. Спрѣхме се, накладохме огънъ, замѣсихме единъ хлѣбъ и го опекохме на пазлами върху една плоча. Брашно имавме малко. Вечеръта, слѣдъ захождането на слънцето, потеглихме безъ пжтъ по билото надъ Орхание и слѣдъ дълги лутания остмнахме въ балкана. Цѣли три дена се въртѣхме тамъ. Мѣстото бѣше много пусто за насъ. Живъ човѣкъ не можехме да видимъ. Овчаритѣ и козаритѣ си бѣха прѣбрали, по заповѣдна властъта, а гладъ бѣше почналъ да ни безпокои.